

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Iertarea.

La fiecare pas întâlnim rezistența voințelor străine. Orice scop vrem să ajungem, voința noastră trebuie să ducă luptă dârăză contra voințelor împiedecătoare. La rândul nostru și noi, cu voința noastră, suntem obstacole în calea realizării voințelor semenilor noștri. Ciocnirile aceste de voință sunt dureroase pentru ambii luptători și rănilor primite în ele aproape nu se pot uita.

Dacă privim mai de aproape rezistența care ni se opune, aflăm la baza ei: răutate, interese, principii contrare cu ale noastre.

O parte, dintre oameni, din fericire nu e decât o parte, din răutate pune piedice în calea noastră. Bucuria altora e durerea lor și dacă ar ieși și ceva bine din munca noastră, sufletul lor păcătos ar suferi. Ei sunt porniți nu contra unei persoane, ci contra binelui, fie acela un

sentiment de mulțumire individuală, o operă de caritate, o tendință moralizatoare etc. Oamenii aceștia pentru răul însuși fac răul și împiedecă binele, poate ei n'au niciun folos din toată acțiunea lor dezastruoasă. Acestor nefericiți trebuie să le iertăm greșelile. Nu persoana, ci răutatea lor trebuie să ni fie urită. Să nu lăsăm ca răutatea lor să învingă și cu perseverența noastră în bine să le arătăm exemplu bun. Să nu uităm că ne sunt frați și în conduita noastră față de ei, să facem să simtă iertarea noastră, care poate deveni mijlocul întoarcerii lor.

Alții având interese asemenea nouă, în aceste se simt atacate și de aceea nu ne'tind mână de ajutor. Pe acestia apoi ne supărăm și de regulă îi privim ca inamicii noștri. Nu ne cugetăm că atâta drept au și ei să trăiască și să-și desvolte individualitatea lor ca și noi. Acestora numai atunci avem ceva de iertat, dacă în lupta pentru viață,

au uitat de porunca iubirii. Dar și atunci noi să urmăm principiile creștinismului.

Când cineva are concepție contrară despre un lucru, când îl vede prin altă prismă și de aceea ni se opune nouă, nu-i putem reproșa nimic. Poate el pe alte căi vrea să realizeze binele decât noi și de aceea nu merită ura noastră. Să fim față de el înțelegători și toleranți. Dacă el eventual ne-au ofensat în lupta pentru principiile lui, să-l iertăm cum ierți pe frații tăi.

În general să nu uităm: „de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel cereșc”.

A apărut:

„Fecioara înțeleaptă”

de Dr. Irina Berinde. Se poate comanda pentru 25 Lei la Librăria Asociației Sighet sau la autoare Sighet Str. Dr. Ilie Mariș 33.

Despre credință

DIALOG

— Bună ziua Petrică! De mult nu ne-am văzut, par'că nici n'am fi dintr'un sat.

— Pe vorbă așa s'ar vedea că n'am fi dintr'un sat, că în partea noastră se zice „Laude-se Isus Hristos” iar prin capătul vostru se zice „Bună ziua”.

— Bine ar fi să zicem și noi ca voi, dar cu jidanii aștia mulți mai degrabă ni în gură „Bună ziua”, măcar ar fi mai creștinește a pomeni pe Hristos. Vezi cum se schimbă lumea, că și pruncul dela școală numai zice laude lui Isus ci îți arată palma și-ți strigă: „Sănătate”. Apoi bună-i și ziua și sănătatea, dar pe amândouă Isus acela le dă pe care oamenii nu-l vreau să-l pomenească. Bine că am dat de vorbă Petre, că de acum o să spun cum e mai plăcut lui Dumnezeu nu la oameni.

— De unde vii frate Nicolae?

— Vin dela George a Pițigăului. Acolo e adunare mare.

— Mă mir ce adunare o fi aceea.

— Nici una nici alta numai o seamă de oameni vreau să-și părăsească legea părintească și să se facă ortodocși.

— Dapoi cine a pornit treaba asta?

— Nici n'ai gândi; Mitru lui Leocoș.

— Da, da înțeleg. Mitru șade cu muierea altuia, dar vezi Doamne preotul nostru nu-l poate cununa, pentru aceea își caută preot de altă lege ca să-i țipe cununa pe cap și să-i sfințească fărădelegea. A zis el demult, că și-a căutat preot care cunună și descunună.

— E mânios pe preot că nici na vrut să-l mărturisească și să-l cuminece de Paști.

— Dar cum să-l mărturisească, cum să-l deslege de păcate pe acela, care vrea să rămână

tot în ele? Apoi cum de te-ai dus și tu la adunarea aceea și ce sa vorbit acolo?

— Vorbitu-so multe de toate. Unii ziceau că preotul ia prea mare plată, alții că atunci când duc cucuruzul preoteasa să țipă cu fundu pe măsură, ca să vadă de-i destul de îndesată, alții că de ce se facă zi de lucru și câte toate. Mitru le spunea în gură mare, că la ortodocși vor plăti numai jumătate plată și nu vor mai da nici cucuruzi nici zi de lucru.

— Dar spus'a careva și aceea, că a aflat în credința noastră ceva ce nu-i adevărat?

— De aceea nici unul n'a zis nimic, că nu se pricep ei la credință, ei vreau să schimbe credința numai ca să scape de plata preotului, iar Mitru ca să se poată cununa cu huleandra lui.

— Ce socotești vere Nicolaie, oare cununia aceea, cununie va fi și la Dumnezeu?

— Eu așa dau cu socoata că nu-i cununie, pentru că Hristos Fiul lui Dumnezeu a zis, că „Ce Dumnezeu a împreunat omul se nu despartă” iar apostolul Pavel că „până când bărbatul trăiește muierea legată este bărbatului”, așadară nu se poate cununa cu altul. Cununia lui Mitru n'ar fi cununie ci călcare de lege.

— Așa-i vere Nicolae, asta n'ar fi cununie ci binecuvântarea păcatului, lucrul lui satana nu a lui Dumnezeu. Până trăiește bărbatul ei, Mitru tot necununat rămâne măcar de i-or pune șapte preoți cununa pe cap. Apoi de ce a mai fost vorbă pe acolo?

— Spunea George Pițigău, că la noi în țară sunt mai mulți

ortodocși decât catolici și așa să cade ca cei mai puțini să ne dăm după cei mai mulți. Dacă suntem toți de o limbă să fim și toți de o lege.

— Tu ce ai zis la asta vere Nicolae?

— Eu n'am zis nimic, că nu-s mare la gură, nici des la vorbă, dar dau și eu cu socoata, că ar fi bine să fim toți una o sare ș'o mare. Tu însă ești om mai priceput, mai învățit în lume; ce ai zice?

— Zisa mea e scurtă. Spunemi vere Nicolae, dacă tu te-ai duce într'o țară unde cei mai mulți ar fi calvini sau păgâni, te-ai lua și tu după cei mai mulți; te-ai face și tu păgân sau nu?

— Ferească Dumnezeu. Mai degrabă m-aș lăsa tăiat bucăți. Dacă și cei 12 apostoli ar fi zis să se ia oamenii după cei mai mulți, atunci nu sar fi încreștinat nimeni, ci ar fi rămas păgâni că cei mai mulți au fost păgâni.

— Vezi vere Nicolae unde duce vorba lor amăgitoare. După spusa lor, dacă cei mai mulți sunt răi, ar trebui să ne facem toți răi.

— Apoi Dumnezeu mă ierte, am fost tare scurt de minte, că na trebuit să-i las fără răspuns. Ba să nu uit, tot George a zis că și capul țării e ortodocș, trebuie să fim toți ortodocși.

— Dar dacă capul țării va fi un jidan apoi încă va zice George să ne facem toți jidani? Aici și-a fost locul să-i pui o vorbă care nu și-a venit în minte.

— Ce vorbă?

— Aceea cuncă cel dintăi rege al României Carol a fost catolic și al doilea rege Ferdinand iar a fost catolic; pentru ce nu sau făcut atunci ortodocșii toți catolici dacă capul țării a fost catolic? Sămi arete ortodocșii în Scriptură, unde zice

Isus să fim și noi de credința aceea, de care e capul țării?

— Pagubă că n'ai fost acolo frate Petre să le astupi gura.

— Gura cu pumnul nu o poți astupa și adevărul nu toți oamenii îl primesc. Apoi știu că la adunări d'astea, să adună tot oameni de aceia, cari au capul cam gol și știi bine că oala goală sună mai tare.

— Ai drept, că urlau care peste care. Nu ai auzit o vorbă câmpănită, un glas liniștit. Dacă ar fi fost acolo preotul, ar fi stat să-l sfârțice ca niște jivinii.

— Da, cred că să acajă de preot, dar nu de notar, nici de doctor, nici de avocat nici de crîșmar, măcar acolo merge mai mult decât la preot. Bolșevicii încă mai întâi pe preoți i-au ucis, spunând că preoții aduc toate relele peste lume, toate sărăcia pe popor; acum poți să vezi cât sunt de bogați și fericiți.

— Măi Petre, oare de ce au preoții așa mulți dușmani, că ei nici fură, nici omoară, nici se sfârțesc la rele, ci caută să se îndrepte tot la cele bune?

— Asta e ușor de înțeles vere Nicolae. Dacă Preotul preoților, cel dintâi preot Isus Hristos a fost dușmănit și răstignit pe cruce, nici urmașii lui n'au altă soartă, că nu-i mai ales sluga decât Stăpânul. Cel fără de lege nu iubește pe cel ce-i grăiește de lege. Cei ce iubesc păcatul nu iubesc pe cel ce-i muștră pentru păcat. Nu-i vorbă, vor fi având și preoții păcatele lor, dar aceea încă o știu, că la judecată Dumnezeu nu mă va întreba ce a făcut preotul, ci ce am făcut eu.

— Acum înțeleg frate Petre; Dumnezeu mi te-a adus în cale, ca să mă luminezi, dar uite oamenii sunt săraci și să trag acolo unde e mai puțină darea. Ci că dacă se vor face ortodo-

cași, statu le va face biserică nouă; plata preotului va fi numai pe jumătate, iar măsura de cucuruz și ziua de lucru să șterge de tot.

— Mai Nicolae mai adineori ai zis că nu ți-ai lăsa re-

ligia ta catolică măcar să te taie bucăți.

— Eu așa zic și acum, dar ți-am spus numai cum judecă oamenii.

(Va urma)

Alinierea fronturilor.

Când zicem front, instanțaneu ni se asociază corelativul său: lupta. Nu vreau să scriu despre vre-un războiu din cruciatele secolului mijlociu și nici nu pot proroci despre vre-unul viitor. Vreau numai să repet ceea ce antenele savante prevesteau cu mult nainte, că lumea se va angaja într'o luptă uriașă de principii și va degenera apoi într'un macabru măcel de fiare. Vom privi numai latura ce ne privește pe noi românii creștini și quantul ce ni se atribuie în ingredienta degenerării umane, când actualitatea rulează... Dacă Europa ar fi un vast teatru sau circ roman, Spania i-ar servi drept scenă. Aici se înșiruie întreg echipajul fronturilor de tristă prorocie. Aici se aliniază contrastând ca'n stranele teatrului grecesc, teza Marxismului brutal materialist contra vechi încercatei doctrine a lui Isus... Și marele public European privește deocamdată, aplaudând mai mult sau mai puțin frenetic după temperament. În noi românii, în fiecare nat găsește Spania de azi un prieten și-un dușman, un atașat al unui front și un odiu pentru celalalt. Desigur cei mai mulți din noi ne mulțumim citind gazeta ori urmărind pe harta Spaniei cum crește sau dispăre proporția frontului pe care-l sprijinim în gând dela distanță, un gând afirmativ pe care-l socotim util umanității.

Dar neingrijorați aveau de realitatea pericolului ce deschide dârjenia fronturilor Spaniole, privim, citim, comentăm, ne înfrigurăm și rămănem inactivi. Ne condiționăm desfătarea sufletească de succesul unui front, dar nu găsim mijloace de desmorțire națională pentru un succes deplin universal. S-au găsit și câțiva exponenți, durere, ai amânduror taberelor, cari nerăbdători să vadă o victorie sau angajat direct și corporal în luptele din Spania. Sunt cunoscuți de toată lumea. Cei cărora țara creștină le datorează cinstite Moța și Marin ne-au reprezentat în falanga Gen. Franco sub pavilion creștin. Au mers, au luptat și au căzut, să se ridice crucea, nu numai la căpătâiul lor ci deasupra Europei. Cei cărora țara le datorează strict ultima expresie de scârbă și de sancțiuni Petre Vasile și consoții s'au înregistrat contra lui Dumnezeu sub steagul roșu al Largului Cabaler și-au căzut spre pieirea lor de veci și spre rușinea omenirii. Așadar reprezentați prin Largo sau Gen Franco luptăm în Spania noi contra noastră după interese și mentalitate, dar mâine? Astăzi în Spania reprezentanța gândirii române creștinești se angajează contra înconștienței criminale Petre Vasile despre care se afirmă că era român agricultor. Ca'n 15 16 luptăm iar noi contra

noastră. Adecă noi românul constiu și creștin contra drojdiei mefistofelice din propriul nostru corp național... Azi în Spania, dar mâine?..

Spun unii neînțeleși că la noi nu-i pericol comunismul, fiind noi o țară agricolă dar pe frontul lui Largo Moscovitul am fost bine reprezentanți... Vați gândit că poate glonțul drojdiei Petre Vasile va fi oprit inima jertfelnicilor tineri Moța și Marin? Câtă oroare nu-ți aduce gândul acesta. Si să se știe, acei ziși români soldași ai lui Largo au împușcat pe pământ Spaniol căci la noi nu li s-a ivit încă ocazia să-mpuște'n autorități pentru steaua Ierusalimului. E suspect a spune ușor că la noi n'ar fi pericol comunismul. Neputința i-a oprit să poarte vizibil steaua bolșevică la noi în țară, n'au trădat luminii planurile lor, dar au plecat în Spania sub comandă rusă împușcând soldații crucii românești Ion Moța și V. Marin.

Și —păzească sfântul—când ocazia s'ar prezenta, durere am verifica; ocrotitoarea noastră țară crește cei mai voinici ciocli naționali sub egida vastei libertăți. Să se strângă baierale necontrolate libertăți, căci frontul ateu e organizat și'n țara românească. Nu-mi fie păcat dacă socot de sinonime vorbele; ateu raționalist f. mason, umanitarist, pozitivist, mare gânditor, liber democrat, liber cugetator, pocăit, student în biblie ori nudist Freudian. Ori toate astea în țara noastră se bucură de bună găzduire—și până atunci e immanent pericol comunist. Să nu uităm nici aceea că atei deșanțatului front, nu vor putea nici când împușca în Dumnezeu, ci obiectivul lor va fi desigur rganismul social cu forma actuală... lucruri pozitive.

La noi, de dragul unei culturi ateiste (din streinărate) mul-

ți pregetă să demascheze pericolul comunist pe care-l cred fictiv dar pe care eu îl socot immanent actual și insistent. Desigur, în țară cât timp inamicul nu împușcă, să stăm și noi cu închizătorul tras, să milităm pe plan nebelicos, prin presă, conferințe la intelectuali și la popor, filme românești creștine (nu americane) instrunirea desmățului din școală plantat de deochiata metodă materialistă care spoiește din copilul de țaran un târgoveț șomer răsvrătit contra lui Dzeu, a statului, a părinților și a da însăși sfârșind apoi împușcând ori împușcându-se. Fără exagerare, asistăm pasivi la un proces de desfiurare, să nu zicem sinucidere națională, de care singuri ne facem vinovați. Sinucigaș e tot românul care nu luptă hotărît și dârz — dacă nu la Malaga Madrid — în țara sa la el acasă contra nihilismului savant umanitar și liber-jidovit. Scriu aceste rânduri nu îmboldit de moda de-a vorbi despre comunism, ci de sentimentul de frăție română creștinească. Să ne revizuiam dar și să găsim nesfârșite fronturi ce ne atacă la noi acasă lent dar insistent și sistematic. Corectitudine pilduitoare și viața publică creștină românească este arma românului creștin care nu pleacă la Madrid.

P. Pop Cuceu

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Tribuna Liberă *)

A treia carte deschisă către robul lui Dumnezeu Cucernicul Părinte, Paroh Protopop ortodox, senator Mihaiu Munteanu în Sighet.

CUCERNICE PĂRINTE,

În opoziție cu părerea obiștească, noi doi, Cucernice, susținem că adevărul nu e totdeauna pe partea mulțimei. Ca dovadă, deși sunt convins, că creștineasca și duhovnicească-și smerenie protestează, citez cazul cucerniciei Tale. Nerecunoștința oamenilor, cari nu apreciază în deajuns opera națională și creștinească a Cucerniciei Tale, te-a mâhnit și cu drept cuvânt ai suspinat cu Psalmistul „Amicii mei și vecinii mei asupra mea s'au apropiat și au stătut și cei mai de aproape ai mei departe au stătut,” pentru că „căutau cele rele mie și grăiau deșertăciuni”, până când Cucernicia Ta constiu de menire ba gata chiar și la martiraj, treceai peste defaimări, rostind cu David „iar eu ca un surd nu auzeam și ca un mut ce nu-și deschide gura sa (Ps. 37).

Mai onorat însă pe mine, luând în seamă cele cuprinse în scrisorile adresate Cucerniciei Tale și te-ai pus și cu mai mare râvnă pe muncă. Cu răbdarea lui Iov și cu credința care mută munți așteptam ca calitățile parlamentare ale Cucerniciei Tale să ia aripi, ce, spre mângăierea mea și spre înfruntarea bârfitorilor sa și făcut în cele ultimele 4 săptămâni ale Cucerniciei Tale muncite pentru binele Maramureșului la București. Ca și pe oricare om, a cărui însușiri îl ridică peste obiștea de rând, ai și Cucernicia

*) Pentru aceasta „carte deschisă” nu răspunde redacția.

Ta vrășmași, cari spun, că ze-lul Cucerniciei Tale tindea și spre interese personale. Iartă-i Cucernice și te mângâie cu David, care zice: „*funiile celor păcătoși m'au înfășurat și legea ta n'am uitat* (Ps. 118)“

Nu te supere nici faptul, că ai rămas singur, Omul atunci e tare când nu are pe nimeni, E ferit de supărări, fiindcă nu se mai poate înșela, e scutit de decepții. Dar fiindcă ți-am auzit strigătul de durere: „*și am așteptat pe cel ce s'ar măhni cu mine și nu era și pe cei ce m'ar mângăia și n'am aflat*“ (Ps. 68) nu te las singur. Vin eu Cucernice să-ți în tovarășie. Și vin fără interes pentru că nu râvnesc nici la protopiatal ortodox din Sighet, nici la adăpostul „Zorilor“ cari înainte de ivire și apun și nici la „*Steaua Maramureșană*“ a cărei produse sunt bune de a adormi conștiința alegătorilor.

Că tovarășia noastră să fie trainică, se impune în raporturile noastre sinceritatea. Și cum nu mă indoiesc în seriozitatea gândului Cucerniciei Tale de a atinge culmele perfecționării în viața creștinească și că ești pătruns și de adevărul rostit de David și insușit de Cucernicia Ta „*Cât sunt de dulci gătlegiului meu cuvintele tale, mai mult decât guriile mele mierea*“ Ps. 118, îți voi fi călăuză devotată. Vom proceda metodic și cu toată dragostea creștinească. Aceste însă ne impun datoria de a ne descoperi, de a ne recunoaște și a ne îndrepta greșelele.

Și ca armonia dintre noi să fie deplină fac o convenită îndreptare. În scrisoarea a doua te-am asemănat cu Al Capone. Regret aceasta precum și expresiunea: *minciună*. Al Capone a fost contrabandist de spirt, până când Cucernicia Ta spirtul îl desfăci după norme și forme

legale. N'am avut gândul să te ofensez ci numai să-ți spun că dacă ai afirmat, că la aceia procesie au luat parte 150 ortodoxi din Valea hotarului ai exagerat și ai greșit numărul. Mă simt mai ușorat după această recunoaștere a greșelii mele și ca să te fac părtaș de o asemenea senzație plăcută, ia să trecem și la îndreptarea Cucerniciei Tale.

Trecutul Cucerniciei Tale de mai înainte de a descăleca în Maramureș nu mă privește. Să zice că despre acel trecut are unele aprecieri Dl. Ilie Lazar. Pe noi ne privește activitatea Cucerniciei Tale de aci. O activitate pretinsă de a se manifesta pe teren: religios, național și economico-financiar. Vast teren de activitate. Și cum puterile unui om, fie acela chiar și a-le Cucerniciei Tale, sunt mărginite, să comit greșeli, de cari nici Cucernicia Ta n'a scăpat și după prima greșală au urmat repede celelalte.

Greșala întâi și cea mai mare ți-a fost Cucernice deslănțuirea războiului religios, prin ce ai păcătuit nu numai contra neamului ci și contra ortodoxismului pe care credea-i al reprezenta aci.

Recunosc, că afirmațiunea mi-e temerară. Dar iată probele Ai păcătuit contra ortodoxismului prin aceia, că în activitatea Cucerniciei Tale. i-ai denegat baza fundamentală: „*dragostea*“ Ai propovăduit ura și neînțelegerea. Ai învrăjbit sufletele, deși, ca preot trebuie să știi, că Domnul Cristos în pregătire împărăției lui Dumnezeu pe pământ, asupra alor două lucruri a insistat mai mult: „*pacea și iubirea*“ Ori n'ai citit Cucernice, în cartea către Corinteni I. a ap. Pavel: *Dacă ași avea profesie, știință, credința ca să mul munții, iar iubirea nu am, nimica nu sunt*“ C XII.

Ori doară crezi, Cucernice, că felul de a activa a Cucerniciei Tale, poate găsi vre-o confirmare din învățătura lui Isus? Eu cred că nu. Pentru că și biserica ort. mărturisește împreună cu Cristos, „*cel ce nu intră pe ușe în staulul oilor ci sare pe aiurea este fur și tâlhar*“ Jo. C. X. „Ori Cucernicia Ta ai intrat pe ușe în parohia Iapa? Ca încheiere până la scrisoarea ce va urma ca meditație îți dau cuvintele lui David“: *Pleacă inima mea spre mărturiile tale și nu spre lacomie*. (Ps. 118)

P. I. Ardelean

Deviza noastră să fie:

Hristos și Patria.

În admirabila foaie „Farul nou“ — organ de elită, cu un înalt spirit de doctrină națională și creștină, am cetit aceste cuvinte frumoase și impunătoare în esența lor: Deviza noastră este: Hristos și Patria.

Datorită faptului că tocmai pentru această înaltă ideologie, neamul nostru a avut un trecut bogat în jertfe de vieți, cu înfrângeri și biruințe, cu zămbete și lacrimi, cu suferințe și bucurii — e bine să închinăm câteva rânduri acestui ideal pe care fiecare datori suntem să ni-l însușim, făcând din el peocuparea noastră spirituală de primul grad.

Orice societate, orice asociație când pornește la drum, își fixează un scop, care este steaua călăuzitoare în decursul existenței sale. În decursul timpurilor — și chiar dela Cristos încoace, lumea a oscilat în căutarea drumurilor sale, dar a greșit în cele mai multe cazuri, apucând pe căi lăaturalnice și greșite. Omenirea s'a închinat

pe rând: forțelor oarbe ale națurii, planetelor, focului, săbiei, materialismului, banului, sentimentului, rațiunii pure, artelor, iar acum în zilele noastre de-adreptul lui Lucifer — prin asociațiile atee și comuniste ce amenință să cuprindă în mrejele lor, întreg universul.

În ceace ne privește pe noi Români, ne putem mândri că în toate timpurile am avut bărbați cu virtuți alese, trimiși par-de Pronia cerească să apere aceste două noțiuni cari au fost întotdeauna temelia existenței noastre istorice și etnice.

Ce-au făcut pe un Mircea, pe un Ștefan sau pe un Mihai să-și măsoare forțele cu colosul armatelor turcești, decât apărarea acestor două comori scumpe: Hristos și Patria. Dar întreg calvarul neamului nostru sub stăpânire streină cum l-am putut suferi fără scutul acestor forțe cari ne-au îmbărbătat prin vitregia vremurilor? Incepând dela viața tainică din peșterile munților ale Daco-Romanilor pe vremea năvălirilor barbare și

până la memorabilele acte de eroism ale ostașilor noștri în războiul de reîntregire (cari pot forma o adevărată epopee) nici dintr'o pagină din furtunata noastră istorie, nu pot să lipsească cuvintele: Hristos și Patria.

Azi când viitorul popoarelor este periclitat de slugile întunecului; azi când neamul nostru mai ales este amenințat de: comunism, sectarism, stilism, revizionism, politicianism și francmasonerie, — și câte alte curente subversive, ce sapă la temelia existenței noastre istorice și spirituale, noi nu putem apuca pe alt drum decât pe acela al intrasigenței noastre naționale și creștine integrale, nu putem avea altă deviză decât: Hristos și Patria.

Să ne asimilăm cu toții această frumoasă deviză înscriind-o pe frunțile și în inimile noastre și căutând să o trăim prin viața și faptele noastre. Să formăm cu toți bunii creștini și Români o cruciadă și să pornim războiu sfânt pentru apărarea

crucii și-a neamului, purtând pe steaguri deviza: Hristos și Patria.
I. P.

Semne triste. Este adevăr indiscutabil, că datorința de căpetenie a femeii este să se mărite, să aibă copii, pe cari să-i crească. Bineînțeles, aceasta obligație depinde de posibilități, deci nu este o obligație, pentru care femeia trebuie să jertfească totul. Și totuși cu durere observăm, că unele dintre femei de dragul obligației măritişului uită, că înainte de măritiş există *credința*, pe care nu trebuie să o lapede de dragul nici unui bărbat. Este atât de trist, când auzi, cutareva domnișoara sau fată pentru un mariaj uită de suflet, de legea părinților săi, se lapadă de Biserica sa ... jertfește pentru câțiva ani de fericire problematică, o veșnicie întreagă.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

14—20 Martie 1937.

14. Duminica lăs. de brânză
ap. Pom. 13, 11. Evg. Mat. 25' 31
C. Benedict
15. Luni M. Agapia † 303
16. Marți M. Sabin † 287
17. Mercuri C. Alexin
18. Joi Ep. Ciril † 386
19. Vineri M. crisant și D. † 386.
20. Sâmbătă PP. uciși în Sava

Postul Paștilor începe la 15 Martie și ține până în 1 Mai, noaptea la ora 12.

„Trebuie să facem mult, mult de tot, pentru sufletele din purgator: să ținem posturi, să facem rugăciuni, să ajutăm pe săraci, să dăm Liturgii.

Poate că la unul sau altul din acele suflete numai chiar atâta de-a mai lipsit, cât am făcut noi, ca să scape de acolo și să-și ia zborul către cer și toate acestea suflete scăpate prin mijlocirea noastră, au să fie puternicele noastre părtinitoare la tronul dumnezeesc.

„Calendarul Bunului Creștin”
Mănăstirea Bixad.